

מ"ת 17495/02/14 - מבקשת, מדינת ישראל נגד משיב, צאלח אלדין סולימאן

בית משפט השלום בירושלים

מ"ת 17495-02-14 מדינת ישראל נ' אלדין סולימאן (עציר)

בפני	כב' השופטת ענת זינגר
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיב	צאלח אלדין סולימאן (עציר)

המבקשת ע"י עו"ד רונית נויהאוס

המשיב ע"י ב"כ עו"ד עואודה אחמד

החלטה

1. מונחת בפני בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים נשוא תיק פלילי 17473-02-14. בכתב האישום בתיק האמור כלולים שישה אישומים. אישומים 2-6, עניינם בגניבת רכבים שונים, במועדים שונים, החל מיום 17.11.13 ועד ליום 9.12.13, כולם בעיר ראשון לציון וכולם עת שהמשיב שוהה בישראל שלא כדין. אישום מס' 1 עניינו באירוע מיום 9.12.13, עת בסמוך לשעה 21:07 המשיב ביחד עם אחרים - שהם רחמים וחנין בוחניק וכן עומר חמודה, קשרו קשר לביצוע גניבת רכב, עת החזיק המשיב כלי פריצה לרכב ועת שהה בישראל שלא כדין. נטען כי המשיב וחמודה הנ"ל, קבעו להיפגש עם מר רחמים כדי שהאחרון, ביחד עם הגב' חנין, יסיעו אותם ברכבם. המשיב וחמודה עלו לרכב של מר רחמים, במחסום אל-זעיים, כאשר מר רחמים נוהג והחלו בנסיעה לכיוון כביש מס' 1. בכונתם היה להגיע לראשון לציון, כדי לבצע גניבת רכב נוספת. בעקבות פניה של המודיעה, הגב' קרן אברהם, זיהו שוטרים את הרכב וסימנו לו לעצור ואז נמלטו המשיב וחמודה מהמושב האחורי. המשיב לא שעה לקריאות לעצור ונמלט מהמקום. במהלך הבריחה גם קפץ למרגלות קיר בגובה רב. באותן נסיבות הוציא חמודה מהרכב תיק גב שחור, אותו נשא על גבו. במהלך המנוסה, השליך חמודה את התיק ובזה נמצאו כלי פריצה לרכב (ר' פירוט המצוי בתיק בס' 4 לכתב האישום). בכלל אותו ציוד - היו גם מחשבי רכב מסוגים שונים, המשמשים להחליף את מחשב הרכב המקורי שמיועד לגניבה. בגין אירוע זה - יוחסו למשיב עבירות של קשירת קשר לעשות פשע, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, החזקת מכשירי פריצה וכניסה לישראל שלא כחוק.

2. ב"כ המשיב חולק על קיום ראיות לכאורה וטוען כי מכל מקום, באלה קיים כרסום אשר לא ניתן להתעלם ממנו. לאחר שהעמקתי ועיינתי בכל החומר שהונח בפניי - הגעתי למסקנה כי אכן יש ממש בטענתו וקיים קושי מסוים בתשתית הראייתית, הכולל כפי שיפורט להלן בקצרה.

עמוד 1

באשר לאירוע נשוא האישום הראשון - נסמכת התשתית הראייתית על **הודעת הגב' קרן אברהם** מיום 9.12.13, שם תיארה שני בחורים קופצים מהגדר ונכנסים לאותו הרכב, בו נתפסו לאחר מכן מר רחמים וגב' חנין. הנ"ל דיווחה למשטרה ועקבה אחר הרכב עד שנעצר. בהמשך, קיימים **ארבעה דו"חות פעולה**, מטעם השוטרים במקום ובהם תיאור של הבריחה והציוד שנתפס. בנוסף קיים תיעוד חזותי, באמצעות **צילום, של אותם דברים שנתפסו בתיק, עמו נמלט חמודה מהרכב**. אומנם בתחילה הכחיש **חמודה** - את הקשר למר רחמים וגב' חנין (ראה בהודעתו מיום 10.12.13) - עם זאת, בהמשך הוא הודה בהיכרות עם הנ"ל (ר' הודעתו מיום 16.12.13 ולדוגמא ש' 214 שם) ולא טען עוד כי היה מדובר בעליה מזדמנת לרכב חולף, במקרה. גם כאשר בוצע עימות בין חמודה ובין גב' חנין - הודה הנ"ל בהיכרות ממושכת יותר עם אותה חנין (ר' בדו"ח ביצוע העימות מיום 16.12.13, ש' 7 וכן ש' 74-75). גרסתו של חמודה הנ"ל אומנם מלאת סתירות והיפוך גרסאות (כך לדוגמא טען שלא היה בישראל במועדים שונים, אך לנוכח מחקרי תקשורת, שינה את גרסתו) - אך עם זאת, אף הוא הודה בשלב מסוים, כי מי שהיה עמו בשעה שבה נעצר הרכב והשניים נסו ממנו - היה המשיב שבפניי. בעניין זה ר' לדוגמא דבריו בהודעה מיום 10.12.13, ש' 21 וכן דבריו בהודעה מיום 16.12.13 בש' 269-268. ערה אני לכך שחמודה טען בתחילה שהיו רק שלושה ברכב, טען שהוא לא יודע מי היה ברכב וכן טען שהמשיב שבפני לא היה ברכב - אך כאמור לעיל, בחלקים אחרים, של אותן ההודעות - הוא הסכים שהיה עוד אחר שנס עמו ואף התייחס לאותו אחר - כמשיב. גם **מר רחמים** ניסה לטעון בתחילה שלא הכיר את השניים, אשר אותם אסף לרכבו (ר' הודעה מיום 10.12.13, ש' 26). עם זאת, בהמשך הדברים הודה אף הוא בהיכרות עם המשיב וחמודה, ולמשך תקופת זמן לא מבוטלת. אף עלה שהטלפון של המשיב, היה שמור בזיכרון של הטלפון של מר רחמים והוא הסכים שחמודה והמשיב - הם אלו שעלו לרכבו. מעדותו עולה גם שהמשיב הוא זה שהחזיק את אותו תיק שחור, בו נמצאו מכשירי הפריצה (ר' הודעתו מיום 10.12.13 ש' 56). עלה עוד מדבריו כי לא מדובר בהסעה חד פעמית, אלא מדי פעם היו השניים מבקשים הסעה, למקום בתוך ישראל, אשר בו ביקשו לרדת. מר רחמים טען עם זאת כי לא ידע מה מטרת כניסתם ולא ידע מה היה בתיק. לטענתו - המשיב היה מתקשר אליו וקובע את מקום המפגש, לצורך ההסעה. הוא חלק כאמור על הטענה שידע כי מטרת הכניסה היא גניבת רכבים. בוצע **תרגיל חקירה בין חנין ובין חמודה** וזאת בשעה שנעזבו ביחד בחדר החקירות, במהלך עימות שבוצע ביניהם. במהלך הדברים שם, אומנם חמודה טוען כאילו גב' חנין מספרת דברים שלא עשה, עם זאת, הוא גם שואל אותה: "הם לא יודעים כלום למה פתחת עליי?". בהמשך הוא אומר לה להגיד שאמרה את הדברים כי פחדה. עוד אמר כי הוא נתפס רק על שהות בלתי חוקית, בעוד היא זו שסיבכה אותו. בהמשך הוא מציין לחנין שיש הקלטות ואז אומר לה, מדוע שיקרה. כאשר היא אומרת לו ששניהם נפלו ביחד, הוא מדגיש כי נפל בגללה, בעוד הוא לא אמר עליה כלום. בהקשר זה הוא אומר לה: "היית צריכה להגיד, אני ישבתי ליד אבא שלי ולא ידעתי כלום וזהו". תרגיל זה בוצע ביום 16.12.13 (אעיר כי מעיון בכלל תוכן העימות נראה שחנין הנ"ל מאוהבת בחמודה והדבר סותר את הטענה שהועלתה בפניי, כאילו הפלילה את המשיב, מחמת אהבה נכזבת אליו).

מאחר וחמודה לא הודה במעורבותו בגניבות הרכבים ועדותו הייתה מלאת סתירות ולא אמינה וגם מר רחמים, אף שתמך בכך שחמודה והמשיב היו באירוע נשוא כתב האישום הראשון, לא אישר את מעורבותם בעבירות הגניבה -הרי בסופו של יום נסמכת התביעה, הן כתמיכה נוספת ביחס לאישום הראשון והן ביחס ליתר האישומים - בעיקר על **הודעות שמסרה הגב' חנין**; באופן כללי יאמר כי באותן הודעות, היא מסבירה שהמשיב וחמודה היו מתאמים עם אביה ועמה, להסיע אותם לרחובות מסוימים והשניים היו גונבים משם רכבים מסוג קאיה וגולף. גב' חנין ואביה היו ממתנינים במקום מספר דקות, עד שקיבלו אישור מהאחרים כי הסתדרו עם אותם רכבים נגנבים ואז היו עוזבים את המקום. לדבריה היא ואביה קיבלו תשלום רק בגין ההסעה. בעניין זה ניתן להפנות להודעות שלה מהימים -

10.12.13, 11.12.13, 16.12.13, 22.12.13 בשעה 12:34, 22.12.13 בשעה 17:10 וכן דו"ח הובלה והצבעה שנערך עמה ביום 15.12.13 (החל בשעה 16:10). ביחס לדו"ח האחרון, קיימת גם תרשומת ידנית שערך אחד מהשוטרים שנכחו בהובלה ומזכרים מהימים 20.12.13 ו- 26.12.13 באשר לאופן בו נערך דו"ח ההובלה. עיון בכלל החומר מלמד מחד גיסא כי גרסת גב' חנין עקבית באשר לעצם מעורבות חמודה והמשיב באירועי הגניבה וזאת בסיועה ובסיוע אביה (אשר שמשו אלו שהכניסו אותם לישראל והובילו אותם למקום הגניבה). עם זאת, ניתן למצוא אי התאמות רבות בין דברים שמציינת גב' חנין בהודעותיה הנ"ל ובין המיוחס למשיב בכתב האישום. איני רואה צורך להידרש לכל דבר ודבר ואסתפק בהדגמה בדברים הבאים:

א. גב' חנין טוענת כי בלילה שבין 2.12.13 ל- 3.12.13 היה יום הולדתה והיא הייתה בבית חולים בסורוקה בגלל סבא שלה. לדבריה, בתאריכים אלה לא הייתה נסיעה לראשון לציון עם חמודה והמשיב (ר' דבריה בהודעה מיום 22.12.13 ש' 11-17). על אף האמור - מייחס כתב האישום למשיב, באישומים 4-5, שני אירועים של גניבה, באותם מועדים.

ב. גב' חנין טענה בהודעה מיום 11.12.13 כי היא לא חושבת שתזכור את המקומות אליהם הוסעו המשיב וחמודה וזאת על אף שלא סירבה לנסות לעשות זאת (ר' באותה הודעה ש' 95, שם טענה שהיא - "לא תזכור כלום"). באותה הודעה, היא טענה גם כי אינה זוכרת, באיזה רחוב הורדו המשיב וחמודה ביום ראשון של אותו השבוע בו נחקרה (ר' ש' 75 באותה הודעה). על אף האמור, ביום 15.12.13 היא כאמור מצביעה על מקומות מדויקים (חמישה במספר). קיימת אפוא שאלה - כיצד, אם סברה שלא תוכל לזכור את המקומות, הצליחה בכל זאת, להוביל את השוטרים לאותם מקומות. אומנם בהודעתה מיום 22.12.13, החל מש' 56, טוענת גב' חנין כי בעת ההגעה לאותם מקומות נעשה שימוש בגי.פי. אם שהוצא מרכב אביה. אבל לנוכח האמור במזכר מיום 26.12.13, נותרת שאלה האם אכן זו הדרך בה הגיעו למקום, או שהיה שימוש בגי.פי. אם של החוקר בעצמו. לשאלה זו לא מצאתי מענה בתיק שהונח בפני. בהקשר זה - יש ממש בטענת ב"כ המשיב כי ראוי היה לצלם בצורה מלאה את כל ההובלה ולא רק קטעים חלקיים מרגע ההגעה למקום, כאשר לא ברור כיצד הגיעו לאותו מיקום השוטרים עם גב' חנין. העובדה שבשולי התרשומת הידנית שערך השוטר בעת אותה יציאה סומנו מספרי תיקי התלונות של גניבת הרכבים, מעלה גם אפשרות שההגעה לאותם מקומות הייתה על בסיס תלונות בעלי הרכב שנגנבו.

ג. גב' חנין מציינת בהודעה מיום 16.12.13 (כלומר יום לאחר ההובלה למקומות) - בצורה מפורטת וסדורה את האירועים השונים, את המיקום בו היה הגניבה ואת הרכב שנגנב בכל פעם. קיימת תמיהה מסוימת כיצד מתיישבים דברים אלו, עם טענתה בהודעה מיום 11.12.13 כי היא ואביה לא ראו את הגניבות עצמן, אלא רק שמעו דיבורים לאחר אותם מעשים מהשניים. גב' חנין ידעה פרטים מדויקים, אשר על פני הדברים אינם מתיישבים עם הטענה כאילו היא ואביה לא נכחו בגניבה עצמה והדבר פוגע באמינות גרסתה. כך לדוגמא באשר לאישום מס' 2 - טענה כי היא מזהה בוודאות את המקום על בסיס פח אשפה (צפרדע), הסמוך לחניה ממנה בוצעה הגניבה (כך בעת ההובלה למקום). כך גם באשר לאישום מס' 5 - טענה כי מאחר והיה אור בסמוך, חמודה שבר מנורה שהיה שם ונטען כי על בסיס אותה מנורה שבורה, זיהתה את המקום (בעניין זה ראה גם בעימות בינה ובין חמודה מיום 16.12.13, החל משורה 113). ידיעת פרטים אלה מלמדת שלכל הפחות נפל אי דיוק בטענתה כי היא ואביה לא ראו כלל את הגניבה עצמה,

אלא המתינו במרחק מסוים לקבלת הודעה, אם הם יכולים לעזוב את המקום.

ד. בדברי גב' חנין מצוינים מועדים של אירועי גניבות כביכול, אשר לבסוף אינם כלולים בכתב האישום. הדבר מלמד, לכל הפחות, כי לא אותרה תלונה הרלוונטית אליהם. כך לדוגמא אפנה להודעה שלה מיום 22.12.13 - שם מצוינים גם המועדים 24.11.13, 25.11.13, 1.12.13 ו- 4.12.13. ככל שההנחה היא שהגב' חנין דייקה בדבריה (על אף שבמקומות אחרים טענה שאין היא מעודכנת בפרטים ואין היא יכולה לזכור) - לא ניתן הסבר מדוע לא אותרו גניבות של רכבים, בכל אותם מועדים.

ה. בכתב האישום, באישום השישי מצוינת גניבה מיום 17.11.13, על אף שמנגד יש בתיק מסמך המאשר כי בין 9.11.13 לבין 28.11.13 - שהה המשיב בכלא אוהלי קידר. בהקשר למסמך זה נטען כי לפחות באותו אישום, יש מקום לקביעה שאין בסיס למיוחס למשיב. על אף שב"כ המשיב לא טען כי קיימת אי התאמה דומה גם לגבי יתר התאריכים, אני מוצאת להעיר כי עיון בתיק מלמד, שבמסגרת תיק פלילי 15647-11-13 - הורשע המשיב ביום 24.11.13 בעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק ונגזר דינו ל- 35 ימי מאסר שירוצו מיום 8.11.13. לא הוצג מסמך המלמד על המועד בו אכן בפועל נותר המשיב בכלא, בהמשך לאותו גזר דין, אך בזהירות המתחייבת, ככל שרוצה מאסר, של אותו פרק זמן מיום 8.11.13 - ממילא כל המועדים המצוינים בכתב האישום, לוקים בקושי דומה.

ו. יש ממש בהפניה לכך שבוצע איכון לפלאפונים של מעורבים אחרים, אך לא לזה של המשיב ולא ניתן הסבר לכך.

5. לנוכח דוגמאות ספורות אלו - התחושה הכללית העולה מהחומר היא כי יש ממש בעצם הטענה בדבר מעורבות המשיב ביחד עם חמודה, באירועים חוזרים ונשנים של גניבות. עם זאת - קיים קושי, ממנו לא ניתן להתעלם, באשר לניסיון להצליב בין אותן אמירות כלליות של גב' חנין, לבין המועדים המדויקים והמפורטים שציינה בהמשך במהלך ההובלה ואשר פורטו גם בכתב האישום. יש מקום להנחה כי יעלה שאותה הצלבה, נעשתה באמצעות איתור תיקי תלונות ולא דווקא בהתבסס על מידע ראשוני עצמאי ואמין שסיפקה הגב' חנין בעצמה. האמור מצטרף לכך שמדובר בעדות של שותפה למעשים וממילא זו צריכה תמיכה נוספת.

6. באשר לתחושה הכללית כי יש ממש במעורבות בגניבה - מעבר לדברים שכן מתיישבים בכל הודעותיה של גב' חנין, ומעבר לעובדה שנראה כי כיום (לנוכח שינוי בגרסאות האחרים), מוכחת באופן מספק ההיכרות הקודמת בין כל הארבעה - אפנה עוד לכך שגם גב' חנין אישרה שידעה כי התיק עמו מסתובבים השניים נושא כלי פריצה (ר' דבריה בהודעה מיום 11.12.13, החל מש' 50). בנוסף אפנה לדברי אם ילדו של המשיב, אשר אף היא אמרה שהמשיב וחמודה עסקו בגניבת רכבים (ר' עימות עם המשיב מיום 5.2.14 ש' 77-79). כאשר הדברים גם מתיישבים עם העובדה שבסופו של יום, מר רחמים הודה בהסעה חוזרת ונשנית של השניים לתוך שטחי ישראל.

7. בטרם יוסקו מסקנותיי, מהאמור לעיל - אפנה לכך שלא מצאתי ממש בטענה כי יש לשחרר המשיב רק כדי

שלא תגרם הפליה בינו ובין יתר המעורבים בפרשה. עיון מעלה כי חמודה נמצא במעצר עד תום ההליכים מכוח החלטה במ"ת 55237-12-13. גב' חנין אומנם שוחררה למעצר בית (ר' החלטתה כב' השופט רובין במ"י 30193-12-13 אשר אושרה על ידי ערכאת הערעור בעמ"י 46853-12-13, כב' השופט בן ציון גרינברג), אך זאת בשים לב לכך שלא נותרה לגביה עילת שיבוש, היא שיתפה פעולה ובשונה מהמשיב נמצאה מחוסרת עבר פלילי. באשר למר רחמים, זה אכן שוחרר אך נראה כי ביסוד הדבר עמד מצב רפואי בעייתי. מאחר ועניינו של המשיב שבפני דומה לעניינו של מר חמודה (הן חלקם בגניבות והן הכניסה לישראל) - הרי שאין מקום לשחרור רק על בסיס טענת הפליה.

8. ומכאן למסקנותי;

מדובר בכל האישומים בשילוב של שהות בלתי חוקית בישראל, בתוספת עבירות של גניבה. בנוסף - עולה כי מדובר בגניבה מתוככמת, בה נעשה שימוש במחשבי רכב מסוגים שונים, המשמשים להחליף את מחשב הרכב הנגנב. מדובר בעבירות חוזרות, הנעשות על ידי כמה בצוותא ותוך תיאום עם גב' חנין ומר רחמים, באשר להסעה. על אף שעסקינן בעבירות רכוש בלבד, לו הייתה התשתית הראייתית מוצקה - הרי שלנוכח העובדה שהעבירות בוצעו תוך שהות בלתי חוקית, למשיב גם מאסר על תנאי מעל ראשו (בגין שהות בלתי חוקית) ועבר פלילי נוסף - לא הייתי מהססת להורות על מעצר עד תום ההליכים. עם זאת, בשים לב לקשיים הראייתיים, כמודגם לעיל, אשר לאורם לא ניתן לדעת במה יורשע לבסוף המשיב, מתוך ששת האישומים, אם בכלל (למעט האישום הראשון - אשר נראה מונח על תשתית חזקה יותר) - אני סבורה כי יש לנקוט במשנה זהירות ולהורות על חלופת מעצר. חלופה אשר תספק לכך שהוא יתייצב לדיונים שייקבעו בעניינו ואשר תמנע כניסות נוספות לישראל, ללא היתר כדין (בין כשלעצמן ובין לצורך ביצוע עבירות נוספות).

9. בהמשך לכל האמור אני מוצאת להורות כי המשיב ישוחרר בתנאים הבאים:

א. המשיב יתייצב לכל דיון או חקירה אליהם יזמן.

ב. המשיב לא ישהה בישראל, כל עוד אין בידיו רישיון לעשות כן.

ג. המשיב יחתום על התחייבות עצמית בסך 20,000 ₪.

ד. המשיב ימציא ערבות צד ג' של תושב ישראל, מחוסר עבר פלילי, אשר ימסור את כתובתו וזו תשמם לזימון המשיב לכל דיון שיידרש. גם ערבות זו תהא ע"ס 20,000 ש"ח. לערב צד ג', תהיה הכנסה מוכחת בגובה 5,000 ₪.

ה. יופקד סך של 25,000 ₪.

הערבויות ניתנות להבטחת כל התנאים.

השחרור יכול שיהא בפני קצין משטרה או קצין שב"ס שהוסמך לכך.

ככל שהמשיב לא יעמוד בתנאים יובא בפני, בהסכמת בא כוחו, לכל המאוחר עד ליום 23.2.14 בשעה 11:00.

עמוד 5

יש לאפשר למשיב עד 5 שיחות טלפון לצורך גיוס כל הדרוש לשחרורו.

ניתנה היום, י"ט אדר תשע"ד, 19 פברואר 2014, במעמד
הצדדים.